

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romæ, 1863

De S. Nilammone Recluso Geris In Ægypto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](#)

EX MSS.

*Supra prunas
et testas volu-
tatur.*

*Orans mori-
tur.*

g

Christus, qui super omnia potens est, ipse me sanavit. Ait Præses: Adhuc insanis, et Christum nominare non times? Beatissima martyris dixit: Ego labiis et corde profiteor Christum semper esse filium Dei vivi, eumque invocare non cesso: neque enim timeo. Tunc jussit tyrannus acutissimas testas expandi, et prunas immitti, ac Virginis corpus desuper voluntari. Et cum supra prunas volveretur, ejus animi calor invictus Domini memor semper factus est. Unde etiam expansis manibus ad Dominum oravit dicens: Domine Jesu Christe, qui me in ergastulo positam ferrea vincula vincere fecisti, et ignem corpori meo illatum ad instar roris suavem reddidisti; te deprecor, ut animam meam nunc suscipias; quia iam tempus est ut dimittas spiritum meum in pace. Quibus dictis, anima cælum petuit g vi Nonas Martii, regnante Domino nostro Jesu Christo, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

a Arbitror hic Augustam Suessionum intelligi, vulgo Soissons.
b Petrus de Natali, ait in equinoctio suspensam.
c Vidula, sive Vela, oritur e fonte sita supra vicum Summvelae: quod Fontem Vela veteri lingua Campanensi significat, ut notat Massonus. Remos adhuc Vidula, tum Fimas ac Brancacum, deinde Axona miscet e regione Condei vici.
d Angelum fuisse, significat Flodoardus.
e Vincent, miro modo confectum.
f Agones MM. eligant.
g Ita ms. Belfortii. Nulla illius eo die meminere Martyrologia: quodam Translationem referunt v Non. ut in Pref. num. 2, diximus Vincent. Mombrit. Agones hic habent viii Id. Januarias.

DE SANCTÆ MACRÆ TRANSLATIONE

Ex eodem MS.

Per idem vero tempus, cum adhuc Christiana religio modica haberetur, ab incuriosis corpus ejus non curiose tractatum est. Tumulatum est autem illud haud procul a loco, ubi martyrii palmam acceperat. Corpus ejus revelatur. *

DE S. NILAMMONE RECLUSO GERIS

IN AEGYPTO.

AN. CHR. CDIV.
VI JANUARII.

Geræ urbs.

S. Nilammon
reclusus.

a

b
Eligitur Epi-
scopus.

Gerrum urbs est Ægypti, apud Ptolemaum Tab. 3, Africæ, ultra Pelusium versus Palæstinam. Adipson vocari Plinius tradit lib. 6, cap. 29. Geras, Τίρος, appellant Sozomenus et Nicephorus, alii Gera. In ejus ruinis Maseli vicum ignobilem extare quidam conjiciunt. Urbs olim Episcopalis fuit.

2 Hic S. Nilammon Reclusus vitam sanctissimam egit, sibiisque impoenendum et populi suffragiis et Patriarchæ Alexandrini auctoritate, Antistitii onus, morte divinitus impetrata, declinavit. De quo Romanum Martyrologium vi Januarii: Geris in Ægypto S. Nilammonis Reclusi, qui dum ad Episcopatum traheretur invitatus, in oratione spiritum Deo reddidit. Rem gestam ita commemorat Sozomenus lib. 8, cap. 19.

3 Theophilus (Patriarcha Alexandrinus, acerrimus S. Joannis Chrysostomi adversarius, ut in ejus vita xxvi Januarii dicimus,) statim nihil cunctatus, quamquam jam hyems ingrueret, fugiens una cum o Isaacio monacho Alexandriam abnavigavit. Sed cum tempestas maris urget, appulit Geras, qua civitas est pusilla, plus minus quinquaginta stadiis a b Pelusio distans. Hujus urbis Episcopo tum vita defuncto, cives, ut acceperit, elegerant Ecclesiæ sua Antistitem Nilammonem, virum bonum, et qui ad monastica vitæ fastigium condescisset. Is habitabat ante civitatem in domuncula, in quam se ipse concluserat, janua

lapidibus obturata, eo proposito ut Sacerdotium aversaretur.

4 Theophilus itaque veniens, hortabatur ut ordinationem a se oblatam acciperet. Apud quem ille, quamvis frequenter se excusans, nihil obtinuit. Tandem instanti: Cras, inquit, ita facias, o Pater, si placet, ut ego hodie res meas antea disponam. At cum Theophilus postridie ex condito venisset, atque eum fores aperire jussisset: Age vero, inquit Nilammon, oremus primum. Quo laudato, Theophilus quidem oravit, sed Nilammon inter orandum hanc vitam reliquit. Hoc autem et Theophilo primum, et iis etiam qui una cum illo foris stabant, ignotum erat: verum cum paullatim tereretur dies, quia saepenumero intentius evocantes non audiret, dejectis, qui ad januam erant, lapidibus, reperiret hominem mortuum. Involutum igitur quibus oportebat, publica sepultura dignati sunt: ac templum etiam supra illius sepulchrum indigenæ construxerunt, et summa cum solemnitate c adhuc diem mortis ejus celebrant. Ac Nilammon quidem ad hunc modum mortuus est: si tamen mortem dicere oportet, quam ille subire maluit, quam Episcopatum suscipere, quo se indignum esse ob ingenii modestiam censuit. *Hac Sozomenus.*

Eadem habet Nicephorus lib. 13, cap. 17, atque ex Sozomeno Baronius Tomo 3 Annal. anno 403, num. 32.

a Isaac hic monachus, Presbyter fuit S. Joannis Chrysostomi, ejusque

a

Elevatur, et
claret miracu-
lis.

b Adificatur ei
templum:

c in illud trans-
fertur.

d

e

Geris in suis
civibus.

Colitur a suis
civibus.

eiusque adversarius, ut ex Palladio docet Baronius tom. 5 Annal. an. 403, num. 14, ubi Acta recenset Pseudosynodi ad Quercum, Pelusium urbs Aegypti celebris fuit, unde Orientale Nil ostium Pelusiacum dicitur. Plura de hac urbe in Februario ad vitam S. Isidori Pelusiote.

c Imo Nicephorus ad suam usque extatam diem ejus festum per agi solitum tradit: quo magis miror abesse ejus a Graecorum fastis nomen.

Ex variis.

DE S. MELANIO RHEDONENSI EPISC.

POST AN. CH.
XXX,
VI JANUARII.

Civitas Rhedonum, *Ptolemaeo Condite dicta, ut viris eruditis placet, vulgo Rennes, una est et præcipuis Britanniae Gallicanæ, ad Vicenoniam flumen, Episcopatu jam olim insignis, ut ex Notitia provinciarum Gallicarum constat. Hic Antistes initio seculi S. Melanius fuit. Ejus natalis vi Januarii ita celebratur a Martyrologio Romano: Rhedonis in Gallia S. Melanius Episcopi et Confessoris, qui post innumerabilium signa virtutum, jugiter caelo intentus, gloriosus migravit a saeculo. Eadem fere Usuardus et Bellinus de Padua. Meminere ejus Maurolycus, Galesinus, ms. Florarium, Ghinius, Martyrol. Germanicus, et plurima mss. nominatum vetustissimum a Laurentio monacho Epternacensi descriptum, quod S. Hieronymi præfert nomen, et ea ratione illud passim citamus, licet auctum sit multis Hieronymo juniorum Sanctorum adjectis nominibus, ut vel hinc patet, id vero ita habet: In civitate Redonensi natalis S. Melani Episcopi. B. Notkerus hoc die: Redonis nativitas, et ordinatio, ac transitus S. Melani Episcopi et Confessoris: cuius corpori superposita, in mediis ignibus illæsa reperta est palla.*

Festum vi
Novembr.

2 Etsi vero vi Januarii mortuus feratur; tamen non eo die, sed vi Novemb. in Rhedonensi diocesi colitur, ob factum eo die Translationem, ut volunt Franciscus Lanarius, Augustinus Pasius, et Claudio Robertus. Translationis tamen in officio diei nulla fit mentio. Et sane Appendix Adonis a Roseudo Nostro edita vnu Id. Novembr. ista habet: In civitate Redonensis depositio S. Melani Episcopi et Confessoris. Eadem mss. monasterii S. Laurentii Leodii, Ecclesie S. Lamberti ibidem, monasterii S. Martini Tornaci, Lætiense, Ecclesia S. Gudila Bruxellis, Florarium; sed pro Redonensis, fere Redonis, habent: Bellinus de Padua, et Usuardi Martyrologium Lubecæ editum, nullus aut depositionis aut Translationis facta mentione: Redonis S. Melani Confessoris. *Viola SS. Hugeniorum excusa:* Item Redonis S. Malani Confessoris. ms. monasterii S. Martini Treviris: In Gallia Melani Episcopi Confessoris. Carthusiani Colonienses in Addit. ad Usuardum: Secundum aliquos hic Melani Episcopi Redonensis, quem Usuardus habet supra vnu Id. Januarii, Ado n Id. Novembbris. *Eadem fere monet Martyrologium Germanicum, et Ferrarius.*

3 ms. Martyrologium ante citatum, quod S. Hieronymi vocamus, iterum vi Novembbris: Redonis civitate Gallia depositio Menelai Episcopi. *Maurolycus quoque utroque die eum refert, sed videtur diversum existimasse.* Nam vi Januarii, Redonis, inquit, S. Melani Episcopi et Confessoris, tempore Clodovæ Regis, at vi Novembbris: Apud Rutenos S. Melani Confessoris. *Ast alia est Rhedonum civitas in provincia Lugdunensi iii, alia Rutenorum in Aquitanica i, Segodum dicta Ptolemaeo, vulgo Rodes.*

4 xii Novembbris S. Melanium refert Ado, fortassis quod in Ecclesia Viennensi eo die coleretur: Eodem die, inquit, S. Melani Redonice (nss. Lobiente, Petri Scriverii, S. Laurentii Leodii, Rodonice) civitatis Episcopi: qui post innumerabilium signa virtutum, jugiter intentus caelo, emigravit a saeculo. *Eadem habet ms. Florarium SS.* Eadem fere ms. monasterii S. Richarri, Bedæ præferens nomen. At Beda vulgatus, eo die: Item S. Melani Rodonice civitatis Episcopi. *Maurolycus iterum illum hic Aquitanis adscribit. Ru-*

tenis, inquit, S. Melani Præsulis. Colitur eo die Co-responsi in Britannia inferiore, ut ex illius Ecclesiæ Breviario liquet.

5 xi Octobris S. Melanium Episcopum Confessorem exhibit ms. Martyrologium Carthusiæ Ultrajectinae. Confessorem solum vocant Carthusiani Colonien, in Addit. ad Usuardum. At distincte ms. Florarium: Redonis civitate S. Melani Confessoris. *Aliqua fortassis ex die facta Reliquiarium ejus translatio. Certe Argentraus Hist. Britan. lib. 4, cap. 16, tradit anno Christi MCCXXXI, ab Archiepiscopo Turonensi ad Prulliacum castrum, vulgo Preully, diocesis Turonensis, S. Melani corpus esse translatum. Est Prulliacum Baroniatum insigne oppidum, ad Clayam fluvium; ubi Ordinis Benedictini cœnobium S. Petro dicatum, ut testis est Claudio Robertus. Si haec celebratur translatio, non saltem vi aut xii Novembbris; nam que citavimus Martyrologia, iis diebus consignantia S. Melani memoriam, ea haec translatione antiquiora sunt.*

6 Vitam S. Melani a coetaneo auctore, ut Tom. I vita et mira-

Rerum Francic. Du-Chesnus censet, conscriptam, ex cula.

veteri ms. mihi transmisit eruditissimus atque humanissimus Jacobus Sirmonius Noster: ejusdem aliud exemplar e Britannia nactus sum opera Jacobi Bernardi Nostris; utrumque cum ms. codice S. Mariæ de Ripatorio et Breviario Ecclesiæ Corresponensis, contuli. Prioris duo codices vita addita habebant sequentia, quæ et nos hic damus; S. Gregorii Turonensis libri de Gloria Confess. caput 33. Miracula in Cenomanis patrata, auctore Gervasio Archiepiscopo Remensi: Miraculum apud Rhedonas factum, descriptumque ab Anonymo monasterii S. Melani, ut appareat, monacho. *Ejusdem sancti Antistitis vitam Gallice edidit Paschalis Robinus, et pluribus rerum sacrarum Scriptoribus, Legendaris, Conciliis, Annalibus Francicis, Britanicis, Andegavensis, ac Breviario Ecclesiæ Rhedonensis, collectam. Tradit vero Alia translatio inter alia, anno DCCCLII, cum Namnetas populati essent Normanni, S. Melani corpus Bituricam fuisse deportatum. Franciscus Lanarius in Syntagmate historico de Sanctis Francicæ Cancellaris, primo loco S. Melanium recenset, vitamque ejus a Cornelio Grasio Carthusiano scriptam, Notis illustrat. Agit de S. Melanio Vincentius Bellvac. Spec. hist. lib. 21, cap. 23 et 24. Petrus de Natalib. lib. 2, cap. 49. Antonius Demochares de divino Missa sacrificio cap. 23. Augustinus Pasius in Catalogo Episcoporum Britanicæ, Claudio Robertus, Baronius Tom. 6 Annal. ad annum DVII, nu. 23. Joannes Chemu, qui nescio unde accepit, quod scribit, Clodovænum ab eo Christianam religionem edoctum, priusquam a S. Remigio baptizaretur. Idem post Chenu scripsit Andreas Saussayus in Martyrologio Gallico.*

7 Edificatum est in suburbio Rhedonensi a Salomone II, Regie Britannie monasterium, et S. Melani nomini dicatum, ut testatur Bertrandus Argentraus Hist. Bri-

tan. lib. 1, cap. 30. Id perperam in Placio fundo paterno S. Melani situm scribit Cl. Robertus. Nam ex vita patel, Placionem, aut Placionem, ubi altius ipse Melanius cœnobium suis manibus construxit, in Venetensi esse diocesi, proculque distare ab urbe Rhedonum. Rectius conjicit Lanarius eo loco S. Melani constructum esse cœnobium, ubi ipsius olim sepulchrum insigni ornatum fuerat basilica, de cuius conflagratione infra ex S. Gregorio Turonensi dicemus.

8 Melanum indigenæ appellant, ut ait Robinus, pro Melanio

Alibi xii Novemb.